

Bu bölümde, anneme olan sevgimle öz sevgim zorlu bir çatışmaya girecek, birincisi ikincisine galip gelecek ve bu yüzden beni, kabul edilemez bir dayatma ile karşı karşıya kalma tehlikesi bekleyecek.

Okul arkadaşım Lorenz –eskiden aynı zamanda özel arkadaşımdı– boşanmış ana babaya sahip olmayı “üçte bir normal” buluyor. Çünkü, her üç çiftten biri boşanıyormuş. Ama benim tanıdığım, boşanmış ana babaya sahip bütün çocuklar “üçte iki normal” olmayı tercih ederlerdi. Bir tek ben, sekiz ay öncesine kadar –kesin söylenecekse, nisanın ortalarına dek– annemle babamın boşanmış olmasını umursamıyordum. Çünkü bu konuda oldukça şanslıyım: Birincisi,

annemle babam, daha ben ufacıkken boşandılar. İki yaş iki aylıkken. Yani, kavgaları ve aralarında esen sert rüzgârları hissetmedim. En azından hatırlamıyorum.

İkincisi, hem annem hem babam oldukça iyi kazanıyorlar ve boşanmış olarak da gayet güzel geçinebiliyorlar. Birçok insanın aksine. Çünkü, bu durumda artık iki daireye ihtiyaç duyuluyor. Ve iki arabaya. Ve tüm diğer şeylerin iki katına. Çocuklara kalan da çok daha az oluyor haliyle.

Üçüncüsüye, babanın çocuğunu haftada veya ayda bir, yani tam mahkeme kararı uyarınca bir öğleden sonrası yanına alabildiği türden sabit ve salakça uygulamalar bizde asla geçerli olmadı. Ben, babamı her zaman –onun vakti olduğu sürece– canımın istediği sıklıkta görebildim.

Bir keresinde bunu bütün bir ay için hesapladım ve babamla geçirdiğim zamanın, arkadaşım Lizzi'nin babasıyla geçirdiğinden daha fazla olduğu sonucuna ulaştım. Oysa ki, o bir üçte-iki-çocuğu. Ancak, babası hafta içi eve geç geliyor ve bir şişe birayla televizyonun karşısına geçtiği anda uyuyakalıyor. Her hafta sonu ise balığa çıkıyor! Yine bir üçte-iki-çocuğu olan arkadaşım Polli'nin babası ise, ona bir sürü zaman ayırmasına rağmen, bunu dırdır, yakınma ve her-şeyi-yasaklamakla zehir ediyor.

Lizzi ve Polli'nin baba bakımından benden daha

kötü durumda oldukları, benim için anasınıfından beri açık. Mütevazı olmak gerektiği de! Eğer, iyi bir anneye ve iyi bir babaya sahipseniz, bir de birbirlerini sevmelerini beklemek ve hayatta üçlü olarak –mutlu bir yumak gibi– yuvarlanıp gitmeyi istemek aşırı olurdu. Tabii, böyle bir şeyin harika olduğu da su götürmez.

Yani, nisanın ortalarına kadar, bölünmüş aile yaşamımdan şikâyetim yoktu. Hatta, sahip olduğum bazı avantajların bilincindeydim. Örneğin, boşanmış ana babalar çocuklarının karşısına tek yumruk halinde çıkamazlar. Bunu yapamazlar, çünkü o sırada diğer tarafın neyi doğru bulduğunu bilemezler. Bir üçte-iki-çocuğu yeni bir kot pantolon isterse ve annesi, önce sahip olduklarını giymesi gerektiğinde ısrar ederse, bunu babası da öğrenir ve annenin borusunu öttürür: “Önce eldekileri giy hele!” Ama, bir üçte-bir-çocuğu yeni bir kot isterse ve yanında kaldığı taraf bunu ondan esirgerse, kotu hâlâ diğer taraftan koparma şansı vardır; çünkü, yanında kaldığı tarafın diğerinin bu alıma karşı olduğuna dair en ufak bir bilgisi yoktur. (“Taraflar” kulağa saçma sapan geliyor, ama sanırım resmi yerlerde kullanılan terimin doğrusu bu. Ebeveyni bölüp, anne için “ebe”, baba için “veyn” demek geçerli bir uygulama olmasa gerek.)

Aynı şekilde, konu kırık not olduğunda da, sınav kâğıdını kime imzalatacağını seçme şansın var.

Tabii bu, boşanmış aile çocuklarının hepsi için geçerli değil; birçokları nerdeyse acınacak haldeler. Ama benim durumum Tanrı'ya şükür iyiydi ve dediğim gibi, nisanın ortalarına kadar, “bölünmüş” ana baba yaşamımdan memnundum.

Ancak bir gün, bir pazartesi günü, okuldan oldukça geç döndüm. Çünkü, hem sınıf hem de matematik öğretmenimiz olan Mavi İskete, bana ders bitiminden sonra, örnek öğrenci davranışları üstüne bir söylev vermek zorunda hissetmişti kendisini. Annem beni ciddi-bir-durumla-karşı-karşıyayız yüz ifadesiyle karşıladı ve benimle konuşmak zorunda olduğunu söyledi. Acayip önemli bir konuymuş!

Annem gazetecidir. O sıralar Viyana'daki bir günlük gazete için çalışıyordu. Çoğunlukla işlerini evde hallederdi. Makalelerini dizüstü bilgisayarında dizip, düzeltiyse faksardı. Her zaman, benim anahtar-çocuğu* olmak zorunda kalmamam için evde çalıştığını iddia ederdi. Halbuki bu hiç de umurumda olmazdı. Bir annenin evde olmaması ile bir annenin evde olması, ama ondan ne zaman bir şey istense, her seferinde, “Beni rahatsız etme, çalışmak zorundayım!” demesi aynı kapıya çıkar. Üstelik anahtar-çocukları, radyo ve CD-çaların sesini, annenin kulaklarına aldır-

*Almanya ve Avusturya'da, ana babası çalıştığı için, okuldan döndüğünde evde onu karşılayan kimsesi bulunmayan, dolayısıyla anahtar taşımak zorunda kalan çocuklara denir –ÇN.

madan, istedikleri kadar açabilirler. Kimse onları ödev yapmak yerine televizyon seyretmekle suçlamaz. Kimse, öğleyn dondurmacıya gittiklerini, yemeleri gereken gulaşı ise gizlice “ortadan kaldırdıklarını” fark etmez.

Kısacası, o pazartesi günü okuldan dönerken öğle yemeği için aldıklarımı çıkarıyordum ki –öğle kalorilerimizden ben sorumluyum– annem bana, Münih'te yeni kurulan Päng adlı bir gazetede çalışma teklifi aldığını açıkladı. Ve bunun çok iyi olduğunu, çünkü işi için zaten endişelendiğini. “Gazetesi”nin durumu berbatmış, “değirmenin suyu akıyormuş” ve muhtemelen batacakmış. Üstelik de şu Päng'te iki misli fazla kazanacakmış. O zaman da biz, gerçekten zengin kişiler olacaktık.

“Harika, harika,” dedim ve aklıma kötü bir şey de gelmedi; çünkü, annemin bundan böyle makalelerini şehrin diğer ucu yerine ülke sınırının ötesine, Münih'e fakslayacağını düşündüm. Hatta, fakslamayı yüzüne gözüne bulaştırdığı, sorun yaşamadan yalnızca onda bir oranında başarı sağladığı için annemle dalga bile geçtim. Her zaman haksız yere suç, dizüstü bilgisayara atıyor.

Ancak annem, “Feli, eğer Päng'teki işi kabul edersem, seninle ben Münih'e taşınmak zorundayız!” dedi.

Bunu dediğinde yemeğe geçmiştik bile ve uğradığım korkunç şoktan dolayı çatalımdaki istakozlu

mayonez pantolonumun sol bacağına damladı. Sonra da annem şunu ekledi: “Ama bunu, sen de kabul edersen yapacağım elbette! Eğer Viyana’dan ayrılmayacağını düşünüyorsan, teklifi reddedeceğim!” Ancak aynı anda da, sanki reddederse dipsiz bir depresyona düşecekmiş gibi bir ifade takındı.

Bu beni tamamıyla çaresizlik içinde bıraktı. Bir şeye zorlanmaktan nefret eden biriyim. Böyle olduğum için, başkalarını da bir şeye zorlamaktan nefret ederim. Benim için açık olan tek şey Münih’e gitmek istemediğimdi! Ve de annemi benim için Viyana’da kalmaya zorlamak istemediğim! Ve de bu ikilemin çözümünün olmadığı! Dolayısıyla, o an için herhangi bir görüş açıklamadım. Konuyu düşüneneğimi dahi söylemedim. Ama, sanırım annem suskunluğumu buna yordu. “Seçimimi kolaylaştırmak” için olsa gerek, Münih’in nasıl müthiş-harika ve “gerçekten şıkır-şıkır ve mega-şık” bir şehir olduğunu uzun uzadıya, ballandıra ballandıra anlattı. Oradan Viyana’ya gelmek, trenle miniminicik bir saat sürermiş. Zaten babamın da Münih’e acayip çok işi düşüyormuş, yani bu durumda onu neredeyse eskisi kadar görebileceğimmişim. Benim gibi “açık ve sosyal” bir çocuk Münih’te kısa sürede dünya kadar arkadaş bulurmuş. Annemin, Münih’teki çocukların Viyana’dakilerden daha arkadaş canlısı olduğunu iddia etmesine ramak kalmıştı.

Öğleden sonra, annemin daha önce de birçok plan ve proje yaptığını, sık sık işini değiştirmek istediğini, ama hiçbirinin gerçekleşmediğini düşündüm. Annem ne zaman istifasını yayın yönetmeninin masasına koymuşsa, adam biraz daha fazla para teklif etmiş ve annemsiz yapamayacaklarını öne sürmüştü. Bu da annemi her seferinde olduğu yerde kalacak kadar duygulandırmıştı.

Kendi kendimi, bu kez de aynen öyle olacağına, abartılı kaygılara gerek bulunmadığına ikna etmeye çalıştım.

Akşamleyin annem tekrar Päng işinden söz etmeye başladı. En büyük sorunun Münih’te bir daire bulmak olduğunu söyledi. Orada uygun fiyata daire bulmak Viyana’dan bile daha zormuş. O şehir ev sahipleri için tam bir hap-yap-para-kap cennetiymiş! Gerçi Münih’teki eski bir arkadaşına, bir daire bakınmasını rica etmiş, ama o da kendisine pek ümit vermemiş.

Yani, yatmaya gittiğimde sahiden de rahatlamıştım. Münih’te nasılsa daire bulunamadığına göre, diye kendi kendime düşündüm, oraya göç ettirilmek istenmemi uzun uzadıya protesto etmek ve annemi depresyona sürüklemek gereksizdi. “Hayal gibi iş”in benim yüzümden değil de, hap-yap-para-kapçılar yüzünden suya düşmesi daha iyiydi!